

Những vành khăn tang sau 40 năm Quốc Hận

Hàn Giang Trần Lệ Tuyền

Bốn mươi năm trước:

Như đã tiên liệu về những viễn cảnh của cả nước Việt Nam sẽ nhuộm màu tang tóc, thê lương, sau khi đảng Cộng sản của nước Việt Nam Dân Chủ Cộng Hòa cưỡng chiếm đất nước Việt Nam Cộng Hòa, và sẽ đặt quyền cai trị trên cả nước, nên vào ngày 27/4/1975, những sinh viên của miền Nam: Việt Nam Cộng Hòa đang theo học tại các Viện Đại Học tại Paris, đã cùng nhau vấn lên những vành khăn tang cho ngày **ĐẠI TANG** của đất nước, theo một đội hình, với một sinh viên đầu chít khăn tang, nâng trên tay là chiếc "bàn thờ Tổ Quốc" được phủ lá Cờ Vàng ba sọc đỏ; họ lặng lẽ đi bên nhau, với khuôn mặt hằn sâu nỗi buồn đau với vợ; họ đã khóc cho ngày tang thương của đất nước, và để tri ân các Chiến sĩ Việt Nam Cộng Hòa đã chết vì hai chữ Tự Do!

Quả thật, đúng như vậy. Hình ảnh của các sinh viên Việt Nam Cộng Hòa tại Paris, đã khắc ghi vào một trong những trang sử đau thương của Dân tộc. Những vành khăn tang vào ngày 27/4/1975 ấy, các sinh viên là con dân của

nước Việt Nam Cộng Hòa đã nói lên những nỗi bi thương, uất hận, và tri ân các Chiến Sĩ Việt Nam Cộng Hòa sẽ tuần tiết, sẽ gục ngã, hoặc sẽ bị hành hạ, đọa đày trong những năm tháng dài trong các trại tù “cải tạo” của Việt cộng!

Mặc dù như thế, nhưng các sinh viên ngày ấy, đầu tiên liệu rằng: toàn dân sẽ phải gánh chịu nhiều oan khiên, nghiệt ngã, nhưng họ không thể ngờ được sau ngày 30/4/1975, thì những tang thương, máu lệ đã trùng trùng, chất ngất, đã bao trùm lên tất cả những Dân – Quân – Cán chính Việt Nam Cộng Hòa; vì tất cả đều ngoài trí tưởng tượng của con người!

Con người có thể tưởng tượng ra nhiều thứ, nhưng trước ngày 30/4/1975, không riêng các sinh viên Việt Nam tại Paris, mà cả Dân-Quân-Cán-Chính Việt Nam Cộng Hòa cũng khó có thể thể tưởng tượng được những trại tù “cải tạo”, những “Vùng kinh tế mới” do đảng Cộng sản Hà Nội đã toan tính, sắp đặt sẵn, kể từ những năm đầu của thập niên 1960.

Kể từ đó, cho đến ngày 30/4/1975, thì “Giặc (đã) từ miền Bắc vô Nam, bàn tay dính máu đồng bào...” Và “Tổ Quốc vấn khăn tang mây che phủ đầu...”

Những lời ca, nốt nhạc trước năm 1975, đã “ứng nghiệm” vào những cảnh ngộ đau thương đối với con dân của nước Việt Nam Cộng Hòa, khi đã chứng kiến lũ giặc Cộng, khố rách, áo ôm, dép râu, nón cối, chúng đã từ miền Bắc kéo nhau vào Nam, để cướp hết nhà cửa, tài sản... kể cả những vật dụng nhỏ nhất như cái chén, đôi đũa, là mồ hôi, nước mắt của người dân của nước Việt Nam Cộng Hòa. Chúng cướp sạch, cố nhét cho đầy túi tham, chúng mang, vác, cống trên lưng, xách cả con “búp bê biết nói” trên tay, để mang về nước “Việt Nam Dân Chủ Cộng Hòa!”

(Dép râu còng lưng, tay xách đầu "búp-bê biết nói" đang "khẩn trương" tiến nhanh tiến mạnh, tiến vững chắc... đem những thứ đã cướp đoạt được của người dân Việt Nam Cộng Hòa... tiến về đất Bắc).

Giờ đây, 40 năm đã trôi qua, và mãi mãi, với những chứng tích tội ác vô cùng tàn bạo ấy, đảng Cộng sản Hà Nội không làm sao chối cãi cho được. Người dân của miền Nam: VNCH, không bao giờ quên, sau ngày 30/4/1975, khi kéo nhau vào Nam, chúng là một lũ đói cơm, rách áo, chúng không có một đồng xu dính túi, nên không hề bỏ tiền ra mua nhà cửa. Thế Nhưng, chúng lại làm "chủ" được những ngôi nhà khang trang của đồng bào miền Nam, họ là những nạn nhân, đã bị đảng Cộng sản đẩy lên các "vùng kinh tế mới" . Những hành vi cướp đoạt này, không phải chỉ có tại

Thủ đô Sài Gòn, mà đã xảy ra ở tất cả những thành phố khác, của nước Việt Nam Cộng Hòa!

Cũng thời điểm ấy, các sinh viên Việt Nam đang theo học tại các Viện Đại Học Paris, làm sao họ có thể tưởng tượng ra được những “vùng kinh tế mới”, những con thuyền vượt biên, vượt biển, những bé gái ngây thơ phải bị hành hạ và chết thảm dưới những bàn tay của hải tặc Thái Lan; Bởi trí óc của con người bình thường, khó có thể hình dung ra những hành vi tàn ác, dã man của đảng Cộng sản Việt Nam!

Ngoài những cảnh ngộ bi thương ấy, người dân của nước Việt Nam Cộng Hòa lại còn phải khắc sâu thêm những nỗi đau và niềm uất hận đến ngút Trời: Nỗi đau bị mất nước, và những nỗi đau phải làm thân nô lệ cho lũ giặc Tàu, kẻ thù truyền kiếp của Dân Tộc!

Đến đây, người viết muốn nói thêm: Bốn mươi năm qua, và cho tới hôm nay, sau bao nhiêu năm tháng dài phải gánh chịu những tang thương, đau bể, nhưng vẫn có một số người “không chấp nhận hai chữ Mất Nước”, vì theo họ, thì “nước Việt Nam vẫn còn”.

Điều này, xin thưa cùng quý vị, chỉ đúng có một phần: Nước Việt Nam vẫn còn... là một chư hầu của Trung cộng. Và xin mọi người đừng quên:

Ngày xưa, “Chính phủ nước Việt Nam Dân Chủ Cộng Hòa” đã toa rập với nước Pháp, ký kết vào Hiệp Định Genève vào ngày 20/7/1954, để chia đôi đất nước. Kể từ đó, miền Bắc, tức nước Việt Nam Dân Chủ Cộng Hòa do Hồ Chí Minh cai trị. Miền Nam trở thành nước Việt Nam Cộng Hòa do Tổng Thống Ngô Đình Diệm lãnh đạo. Chính phủ nước Việt Nam Cộng Hòa đã từng có đầy đủ Tam Quyền phân lập: Lập pháp, Hành Pháp và Tư Pháp, có Lương Viện Quốc Hội, có Hiến Pháp..., đã từng được Liên Hiệp Quốc công nhận...

Năm 1956, Tổng Thống Ngô Đình Diệm đã ký các Sắc lệnh, và cho đặt bia đá chủ quyền trên đảo Trường Sa, Hoàng Sa.

L UẬT V À S Á C - L Ò N H

SẮC-LỆNH số 174-NV ngày 13 tháng bảy năm 1961 đặt quần-đảo
Hoàng-sa thuộc tỉnh Quảng-nam và thành-lập tại quần-đảo
này một xã lấy danh-hiệu là xã Định-hải trực-thuộc quận
Hòa-vang.

TỔNG-THỐNG VIỆT-NAM CỘNG-HÒA,

Chiếu sắc-lệnh số 124-TTP ngày 28 tháng năm năm 1961
ấn-định thành-phần Chánh-phủ;

Chiếu dụ số 57-a ngày 24 tháng mười năm 1950 cải-tổ nền
hành-chánh Việt-nam;

Chiếu nghị-định số 3282 ngày mùng 5, tháng năm năm 1939
sửa đổi và bổ-túc Nghị-định số 156-SG ngày 15-6-1932, ấn-định
tổ-chức hành-chánh tại quần-đảo Hoàng-sa;

Chiếu dụ số 10 ngày 30 tháng ba năm 1938 sáp nhập quần-
đảo Hoàng-sa vào địa-hạt tỉnh Thừa-thiên;

Chiếu nghị-định số 335-NC/P6 ngày 24 tháng sáu năm 1958
và các văn-kiện kế tiếp ấn-định các đơn-vị hành-chánh tỉnh
Quảng-nam;

Chiếu đề-nghị của Bộ-trưởng Nội-vụ,

S Á C - L Ò N H :

Điều thứ nhất.- Quần-đảo Hoàng-sa, trước kia thuộc tỉnh
Thừa-thiên, nay đặt thuộc tỉnh Quảng-nam.

Điều thứ 2.- Một đơn-vị hành-chánh xã bao gồm trọn quần-
đảo này được thành-lập và lấy danh-hiệu là xã Định-hải, trực-
thuộc quận Hòa-vang.

Xã Định-hải đặt dưới quyền một phái-viên hành-chánh.

Điều thứ 3.- Bộ-trưởng Nội-vụ, Tỉnh-trưởng Thừa-thiên và
Tỉnh-trưởng Quảng-nam, chiếu nhiệm-vụ, lãnh thi-hành sắc-lệnh
này.

Sài-gòn, ngày 13 tháng bảy năm 1961
NGO ĐÌNH DIỆM

BỘN SAO

TỔNG-THỐNG VIỆT-NAM CÔNG-HOA,

Số 174-SV

Số 52

Chiếu Báo-Lệnh số 124-ITP ngày 20-5-1951 ấn-định thành-phần Thừa-Thiên;

Chiếu Luật số 57-a ngày 24-10-1955 cải-lỗi nền hành-chính Việt-Nam;

Chiếu Nghị-định số 3282 ngày 5-5-1959, của Hội và Hội-túc Nghị-định số 156-SC ngày 15-5-1952, ấn-định tổ-chức hành-chánh tại Quần-đao Hoàng-Sa;

Chiếu Luật số 10 ngày 30-3-1959 sáp-nhập Quần-đao Hoàng-Sa vào địa-hạt tỉnh Thừa-Thiên;

Chiếu Nghị-định số 335-NĐ/TC ngày 24-5-1959 và các văn-kiện kế-tiếp ấn-định các đơn-vị hành-chánh tỉnh Quảng-Nam;

Chiếu đề-nghị của Bộ-Trưởng Bộ-Vụ,

S Á O - L E N H :

Điều 1. - Quần-đao Hoàng-Sa, trước kia thuộc tỉnh Thừa-Thiên, nay đặt thuộc tỉnh Quảng-Nam.

Điều 2. - Một đơn-vị hành-chánh Xã đặc gồm trọn Quần-đao này được thành-lập và lấy danh-hiệu là Xã Định-Hải, trực-thuộc Quận Hoà-Yang.

Xã Định-Hải đặt dưới quyền một Phó-viện Hành-chánh.

Điều 3. - Bộ-Trưởng Nội-Vụ, Tỉnh-Trưởng Thừa-Thiên và Tỉnh-Trưởng Quảng-Nam, Chiếu Luật-Vụ, lãnh thi-hành Sắc-lệnh này.

Saigon, ngày 13 tháng 7 năm 1961

Ký tên : NGUYỄN-DUY-TRUNG

Nơi nhận :

- Bộ Nội-Vụ
- Bộ Quốc-Lương (Nhà Địa-Lưu Quốc-Gia)
- Sở Hành-Chánh Tỉnh Thừa-Thiên
- Sở Hành-Chánh Tỉnh Quảng-Nam
- Sở Văn-Học-Kỹ-Thuật Tổng-Thống
- (để đăng C.B.V.N.C.H.)

Tổng gửi :

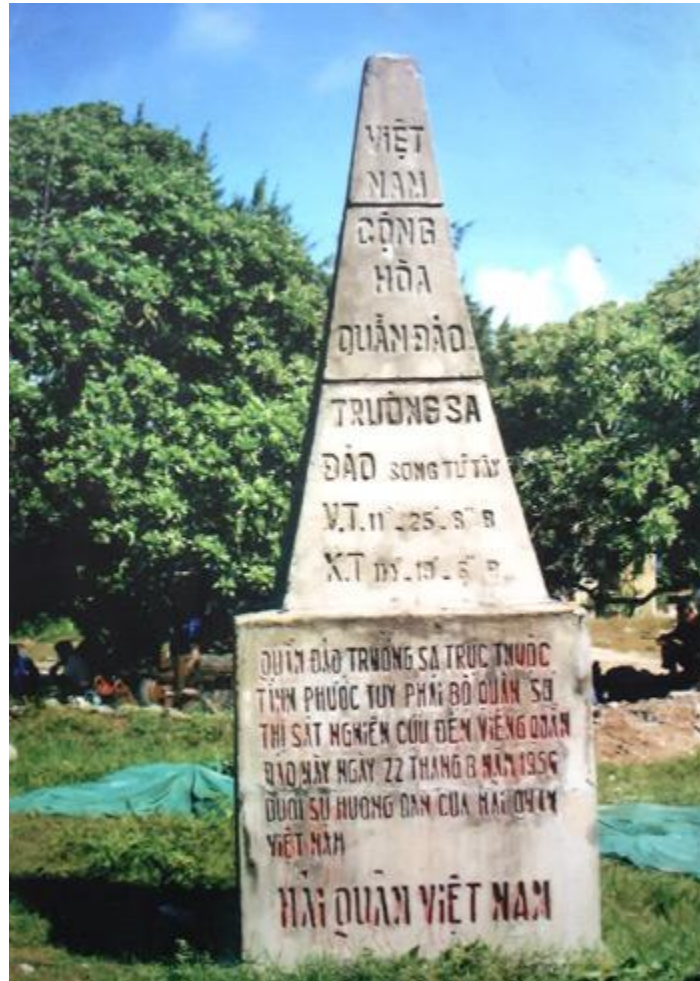
- Văn-Pung Thơ Tổng-Thống

THỊ ĐỘI :

ĐỒNG-LÝ VĂN-PHONG,

(Chữ ký)

**Sắc lệnh số 174-NV ngày 13/7/1961 của
Tổng thống Việt Nam Cộng Hoà Ngô Đình Diệm**

Thế nhưng, năm 1958, thì “Thủ tướng” Phạm Văn Đồng đã thừa lệnh của “Chủ tịch” Hồ Chí Minh, nhân danh “Chính phủ nước Việt Nam Dân Chủ Cộng Hoà” đã ký vào văn bản “Công hàm” và đã gửi cho Chu Ân Lai, để dâng, bán Hoàng Sa và Trường Sa cho Trung Cộng!

THỦ TƯỚNG PHỦ
NƯỚC VIỆT-NAM DÂN CHỦ CỘNG-HÒA

Thưa Đồng chí Tổng lý,

Chúng tôi xin trân trọng báo tin đề Đồng chí Tổng lý rõ :

Chính phủ nước Việt-nam Dân chủ Cộng hoà ghi nhận và tán thành bản tuyên bố, ngày 4 tháng 9 năm 1958, của Chính phủ nước Cộng hoà Nhân dân Trung-hoa, quyết định về hải phận của Trung-quốc.

Chính phủ nước Việt-nam Dân chủ Cộng hoà tôn trọng quyết định ấy và sẽ chỉ thị cho các cơ quan Nhà nước có trách nhiệm triệt để tôn trọng hải phận 12 hải lý của Trung-quốc, trong mọi quan hệ với nước Cộng hoà Nhân dân Trung hoa trên mặt bể.

Chúng tôi xin kính gửi Đồng chí Tổng lý lời chào rất trân trọng./.

Hà-nội, ngày 14 tháng 9 năm 1958

Phạm Văn Đồng
PHẠM VĂN ĐỒNG

Thủ tướng Chính phủ

Nước Việt - nam Dân chủ Cộng hoà

Kính gửi :

Đồng chí CHU AN LAI

Tổng lý Quốc vụ viện

Nước Cộng hoà Nhân dân Trung-hoa

tại

BAC-KINH.

Trở lại với Hiệp định Genève 20/7/1954, và cả Hiệp định Paris 27/1/1973, về Việt Nam; sau khi chữ ký chưa ráo mực, thì đảng Cộng sản Bắc Việt đã xua quân xâm lăng và cưỡng chiếm đất nước Việt Nam Cộng Hòa vào ngày 30/4/1975. Vì thế, đối với người dân của nước VNCH không cộng sản, thì họ là người bị Mất Nước!

Bốn mươi năm, sau khi xâm lăng và cưỡng chiếm đất nước Việt Nam Cộng Hòa, vào ngày Quốc Hận 30/4/1975, đảng Cộng sản Hà Nội, đã vâng lệnh của “thiên triều”, để được làm chư hầu của Trung Cộng. Như vậy, mà vẫn có kẻ nằm mơ, để rồi nghĩ rằng, “phải hợp tác với đảng Cộng sản, để chống Tàu”; trong khi chính đảng Cộng sản Việt Nam không hề chống Tàu, mà ngược lại, họ còn ngang nhiên dùng non sông, hải đảo, là xương máu của tiền nhân lưu lại, đem cống nộp cho lũ giặc Tàu, để xin được làm thân phận chư hầu, một thứ nô lệ mạt hạng, nhất cử, nhất động, đều làm theo thượng lệnh của Trung cộng.

Bốn mươi năm, đảng Cộng sản Hà Nội đã tình nguyện hiến dâng cho giặc Tàu, từ biển, đảo, cho đến từng phần lãnh thổ của đất nước. Những “Đặc khu kinh tế” tại Hải Phòng, Cam Ranh, Hội An, Đà Nẵng, Tây Nguyên, Bình Dương... là những vùng đất “đã phân định” là những “căn cứ địa” của “thiên triều”, nên Đảng Cộng sản Hà Nội, đã ngăn cấm người Việt Nam, đang sinh sống ngay trên đất nước, không được đặt chân tới, vì ở những nơi đó, là căn cứ địa, là “tổng hành dinh” của quân đội Trung cộng đã và đang được nguy trang dưới lớp áo “công nhân, thương gia”, được sự bảo vệ của đoàn quân thuộc địa, được mang nhãn hiệu là “Quân đội nhân dân – Công an nhân dân”. Điều ấy, được chứng minh, vì tuy mang cái “mác” là “Quân đội nhân dân – Công an nhân dân”, nhưng lại không hề bảo vệ nhân dân; chẳng những thế, mà mỗi khi có một chút “môi hở, răng lạnh”, thì Hà Nội lại bắt các ngư dân, tay không tấc sắt, phải đem thân mình ra làm bia đỡ đạn cho chế độ, thì còn nói chi đến chuyện “bảo vệ đất nước”!

Về văn hóa, người Việt Nam có cái may mắn, là đã thoát khỏi cái “văn hóa” chữ bùa của giặc Tàu. Thế nhưng, 40 năm qua, chính bạo quyền Việt cộng,

đã xây dựng những “Viện cơ mật” được ngụy trang dưới cái tên “Học viện Khổng Tử”, đã bắt trẻ thơ phải cầm cờ sáu sao, phải học chữ Tàu từ bậc Tiểu học, để đi đến hoàn toàn Hán hóa trong một ngày không xa.

Có lẽ nhiều người còn nhớ một vụ án, do một tên giặc Tàu đã giết chết một bé gái tám tuổi, tại Việt Nam, nhưng chế độ chư hầu Cộng sản Việt Nam, không hề bảo vệ nạn nhân và gia đình, cũng không dám đụng tới một sợi lông chân của tên giặc Tàu, thì đừng có mơ đến chuyện bạo quyền Hà Nội sẽ “chống Tàu, bảo vệ đất nước”, chưa kể đến, những cuộc buôn bán phụ nữ, trẻ em cho ngoại quốc, để lấy tiền chia nhau bỏ túi, làm giàu, hưởng thụ trên những đau thương và nước mắt của các nạn nhân khốn khổ, có người đã vong mạng một cách thảm thương nơi xứ lạ, quê người!

Là người Việt Nam, chúng ta phải hiểu rằng: từ cổ, chí kim, chưa hề có những tang thương nào sánh bằng những tang thương, đã do chính đảng Cộng sản gieo rắc cho người dân Việt!

Nói tóm lại, những tội ác của đảng Cộng sản Việt Nam đã chất chồng, trùng điệp. Vì thế, tất cả những ngôn từ của nhân loại không bao giờ diễn đạt cho vừa với những núi xương, sông máu, trong suốt bao nhiêu năm qua, kể từ khi có mặt đảng Cộng sản trên đất nước!

40 năm sau:

Vừa qua, ngày 30/4/2015, khi tham gia cuộc Biểu tình và Tưởng Niệm 40 năm Quốc Hận cùng quý đồng bào tỵ nạn Cộng sản tại Vương quốc Anh. Người viết đã vô cùng xúc động, vì dẫu đã 40 năm trôi qua, kể từ ngày mất nước, nhưng tinh thần chống Cộng sản của quý đồng bào trong cuộc Biểu tình này, vẫn tràn đầy nhiệt huyết. Đặc biệt, là quý vị cao niên, mặc dù tuổi cao, sức yếu, mái tóc bạc màu, nhưng đã không ngại đường xa, phải ngồi trên xe, đi và về rất mệt nhọc, có vị phải cầm chiếc gậy, những vẫn hô to những câu khẩu hiêu: Đả đảo đảng Cộng sản Việt Nam bán nước!...

Xin mọi người hãy nhớ cho: Các vị cao niên ấy, là những người vợ lính, là con dân của nước Việt Nam Cộng Hòa, là Quân Nhân Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa, đã một thời xông pha ngoài chiến trận, bất kể ngày đêm, vai ba-lô, tay súng, băng rừng, vượt suối, lội sình lầy, hoặc ngồi trên những tiền đồn xa hiu hắt, dưới ánh hỏa châu, đối đầu với cái chết, để bảo vệ tự do, bảo vệ đồng bào, và bảo vệ từng tấc đất của Quê Hương!

Giờ đây, khi nhìn lại tấm hình của ngày xưa, dẫu đang theo học tại Paris, nhưng các sinh viên của nước Việt Nam Cộng Hòa, đã biết đến những hy sinh vô bờ bến của các Chiến sĩ Việt Nam Cộng Hòa, nên họ đã tổ chức xuống đường, và cùng nhau chít lên đầu những vành khăn tang, để khóc cho ngày ĐẠI TANG của đất nước, và để tri ân các Chiến Sĩ VNCH đã sống và chết vì Tổ Quốc và Dân Tộc!

Và những vành khăn tang ấy, bốn mươi năm qua, chưa có được một buổi "Lễ đoạn tang". Vì thế, năm nay, vào ngày 30/4/2015, quý vị trong Ban Tổ Chức cuộc Biểu tình và Tưởng Niệm 40 năm ngày Quốc Hận, tại Vương quốc Anh, đã có sáng kiến, là cùng đồng bào chít lên những vành khăn tang một lần cuối; nhưng không phải để khóc than, mà với khí thế dâng

trào, những tiếng hô vang vang, từ lúc khởi hành, đến trước “Tòa đại sứ” của Việt cộng, cho đến phút cuối của cuộc biểu tình, rồi chào tạm biệt, với hy vọng sẽ gặp nhau tại Sài Gòn vào năm tới, 2016.

Đặc biệt nhất, người viết đã thấy hầu hết quý vị đồng bào ty nạn Cộng sản tại Anh quốc, trong suốt cuộc Biểu tình và Tưởng niệm 40 năm Quốc Hận, từ phút đầu, khi cử hành chào Quốc Kỳ, hát Quốc ca, quý vị đều dờ nón, mũ, với nét mặt và thế đứng nghiêm trang, đúng với ý nghĩa của Ngày Mất Nước - Ngày Quốc Hận!

Kính mời quý độc giả cùng theo dõi đoạn video clip dưới đây:

<https://www.youtube.com/watch?v=ZTiogngPuoA>

Người viết cũng nhận thấy khí thế sục sôi, những tiếng hô vang, mặc dù biết trước, có thể sẽ có những sự “trả thù” từ phía đảng Cộng sản Việt Nam, nhưng những lời phát biểu của quý vị đại diện các tổ chức, đoàn thể, khi đứng trước “Tòa đại sứ” của Việt cộng, vẫn đanh thép, quyết liệt, đồng tâm biến những đau thương, uất hận, thành những hành động thực tiễn, đồng hành với tất cả những người Việt Nam yêu nước chân chính, chống Cộng thực sự tại hải ngoại, hướng về Quê Hương đang bị lũ giặc Tàu chiếm đóng, với sự bảo vệ của đoàn quân chư hầu Cộng sản Hà Nội, để yểm trợ đồng bào, đặc biệt là giới trẻ tại quốc nội, cùng nhau sát cánh, kề vai, đứng lên vì Đại Cuộc Chung, với mục đích tối thượng: Giải trừ đảng Cộng sản Việt Nam, hầu xây dựng lại một nước Việt Nam Tự Do, Dân Chủ, và để cùng nhau đánh đuổi lũ giặc Tàu ra khỏi bờ cõi Việt Nam.

Riêng người viết, trước khi tham gia cuộc Biểu tình và Tưởng niệm 40 năm Quốc Hận, người viết đã tự cắt may lá Đại Kỳ Việt Nam Cộng Hòa, để góp mặt trong cuộc Biểu tình và Tưởng Niệm 40 năm Quốc Hận cùng cộng đồng người Việt ty nạn Cộng sản tại Vương quốc Anh, với niềm tin, sang năm tới, ngày 30/4/2016, người viết sẽ mang lá Đại Kỳ này, cùng với những lá Đại Kỳ khác của người Việt ty nạn Cộng sản ở khắp năm châu, trở về cắm tại Thủ đô Sài Gòn, Hòn Ngọc Viễn Đông!

Và sau cuộc Biểu tình và Tưởng Niệm 40 năm Quốc Hận, thì người viết được biết, ***Ban Tổ Chức đã gom tất cả những vành khăn tang lại, rồi đem đốt cháy sạch, xem như một "Lễ đoạn tang". "Đoạn tang" ở đây, không có nghĩa là sẽ quên đi những đau thương cũ, mà để biến những đau thương thành những hành động, như những ngọn lửa, như những ngọn thủy triều dâng cao cuộn cuộn, để đốt cháy, cuốn trôi, và vùi chôn vĩnh viễn loài Cộng phi, trả lại bình yên cho mặt đất Quê Hương:***

***Tàn bạo dứt cơn, đất lành thủ thắng
Gió dịu hòa ánh nắng tỏa vinh quang
Từ non cao Hoa rực ánh huy hoàng
Và sóng nước mây Vàng trôi rục rịch***

Tạm kết:

Như mọi người đã thấy, đã biết, trong suốt 40 năm qua, Cộng đồng Người Việt tỵ nạn Cộng sản tại hải ngoại, cũng như đồng bào ở quốc nội, đã thành lập rất nhiều các tổ chức như "đấu tranh, đòi hỏi nhân quyền...". Thế nhưng, các vị ấy, đã quên rằng, điều cấp thiết nhất, là bằng mọi cách, chúng ta cần phải lên tiếng, hỗ trợ đồng bào tại quốc nội về mọi phương diện, đặc biệt là giới trẻ, để họ có thể đồng tâm đứng lên làm nên lịch sử, giành lại chủ quyền của đất nước, còn những điều mà các vị đòi hỏi "xin", thì đảng Cộng sản Hà Nội không bao giờ "cho" được, vì họ không có.

Bởi, đã dấn thân vào con đường tranh đấu, thì cần phải biết: Cộng sản và Nhân Quyền không bao giờ cùng chung một thể chế: Cộng sản Không Nhân Quyền, hoặc Nhân Quyền Không Cộng Sản!

Anh quốc, ngày 2/5/2015

Hàn Giang Trần Lệ Tuyền